

—Quasi ningú està content del seu ofici. Vos, si tornaveu a néixer, quin triariieu?

—Sens dubte tornaria a fer d'esmolet. El foc i el mall no m'han fet mai por.

—Em podrieu ensenyar el vostre taller?

—Amb molt de gust.

I l'avi Franch, m'acompanya al seu taller que, per la descripció que fa al principi de la seva barraca, no té cap semblança amb l'actual.

—Veig que en aquest taller hi ha molta maquinària moderna. La feu servir vós?

—No, no. La fa servir el noi, que és manyà. Jo només faig servir el martinet i encara soldo el ferro al foc i considero que fer-ho així és un art. Tota aquesta maquinària que veus, fa pocs anys que està instal·lada. El primer motor elèctric fa 13 anys que el tenim i la primera màquina va ésser la de foradar.

—Quins van ésser els primers clients que vareu tenir?

—Can Xicu, can Lluch de la Penya, can Paraire, can Uñó, etc... He tingut una manera de fer que quan prometia una feina l'acabava, per sobre de tot. Sempre la prometia per el matí, almenys tenia la nit per endavant, per acabar-la, i he procurat treballar a consciència.

—I de la vostra vida familiar, què em dieu?

—Als 24 anys vàrem casar-nos; vivíem en una caseta de dues plantes, que també era de Can Colom, cada planta tenia una sola habitació. Tenim tres fills (dues noies i un noi), sis nets i un renet. Als vuit o deu anys de casats vaig engrandir la casa, que ja era de la meua propietat, i és una part del què hi ha ara.

—Segurament teniu moltes més coses per dir i que jo no atino a preguntar-vos. Voleu fer memòria?

—Si, en recordo moltes, però una sobressurt de les altres. Una vegada, estava engrassant el dau de l'emparrat, que sempre ho feia amb la mola parada i aquesta vegada no. La mola es va trencar i es va emportar la teulada de la barraca i, per un voler de Déu, el poble de Santa Eulàlia no es quedà sense l'Esmolet.

—Recordeu alguna anècdota?

—Moltes. Les que tinc a la memòria són les de fa més anys. Quan vaig anar a Llíssà l'amo em va dir: —On vas tan petit, no veus que no podràs fer anar el «mai»? —Sóc molt petit —li vaig dir— però tinc molt geni. Quan vaig anar a llogar la barraca, l'avi Colom em va preguntar si li pagaria i jo li vaig dir que si volia li pagaria dos anys a l'avançada, i em va dir que no calia. Si ho hagués sapigut que no podia pagar-ne ni mig!

I donem per acabada aquesta entrevista amb l'Avi Franch, no per ganes de plegar, doncs la conversa amb ell ha sigut molt agradable. He quedat parat de la memòria i facilitat que té en explicar les coses. Moltes gràcies.

JOSEP MARGENAT I SAMPERA